

Бібліографічні посилання:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р. № 8074-10. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984, дод. до № 51. Ст. 1122.
2. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради*. 2014. № 49. Ст. 2056.
3. Про Національну поліцію: Закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2015. № 40-41. Ст. 379.
4. Кодифікація законодавства України: теорія, методологія, техніка / Ю.С. Шемчушенко, О.І. Ющик, Л.М. Горбунова; за заг. ред. О.І. Ющика. К.: Парл. Вид-во, 2007. 208 с.
5. Адміністративне право України. Академ. курс : підруч.: у 2-х т.: Т. 1. Заг. частина / ред. колегія: В.Б. Авер'янов (голова) та ін. К.: ТОВ «Вид-во» «Юридична думка», 2007. 592 с.
6. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручник. 2-ге вид. К: Алерта; КНТ; ЦУЛ, 2010.
7. Юридична енциклопедія: в 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемчушенко (голова редкол.) та ін. К.: Українська енциклопедія, 2002. Т. 4: Н–П. 720 с.

НАТОЧІЙ

Анатолій Дмитрович,
старший викладач кафедри
тактико-спеціальної підготовки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

РУДНИЦЬКА

Кароліна Сергіївна,
курсант факультету
економіко-правової безпеки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**СУЧАСНА ПРОБЛЕМАТИКА ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ЗАКОНУ
УКРАЇНИ «ПРО ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ»**

В умовах реформування сучасної української державності виявлення та дослідження проблематики запобігання й протидії корупції є надзвичайно важливим. Основним важелем протидії та запобігання корупції є розроблення наукових концепцій запобігання цьому негативному явищу. Однією з важливих засад даних концепцій має бути сприйняття суспільством корупції як соціально зумовленого явища. Даний фактор сприятиме розробленню стратегії й тактики, визначенню відповідних цілей та засобів їх досягнення.

Закон України «Про запобігання корупції» визначає корупцію як вико-

ристання особою наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб [1].

Взагалі, існує велике коло суб'єктивних та об'єктивних факторів, які впливають на поширення корупції. До таких причин можна віднести такі:

- модернізація державних інститутів;
- перехід від тоталітаризму до демократії;
- складне економічне становище;
- прогалини та колізії в сучасному законодавстві;
- затягування процесу реформування антикорупційних органів.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» спеціально уповноваженими суб'єктами у сфері протидії корупції визначено: органи прокуратури, Національної поліції, Національне антикорупційне бюро України, Національне агентство з питань запобігання корупції [1].

Але діяльність вищевказаних органів має на своєму шляху багато проблем, які пов'язані, в першу чергу, з відсутністю новітньої законодавчої бази, яка б повною мірою визначала та розподіляла ролі та повноваження антикорупційних органів.

Проблема запобігання та протидії корупції є надзвичайно важливою та актуальною, зважаючи на всезагальну увагу суспільства до цієї проблематики, високий рівень недовіри до органів антикорупційної діяльності та невтішний рівень корумпованості посадових осіб.

Суттєвим кроком до подолання корупції став запуск нового Вищого антикорупційного суду України, який має виняткове право на розгляд та вирішення кримінальних справ у сфері корупційних злочинів посадовими особами. Також важливим кроком було прийняття Закону «Про внесення змін до Закону України «Про запобігання корупції» щодо викривачів корупції». Новелою в даному Законі є визначення правового статусу викривачів корупції, їх прав та гарантій захисту, забезпечення умов для розкриття інформацію про корупцію. Водночас у законі визначено право викривача на нагороду, яка буде гарним стимулом для всезагальної протидії корупції.

Реформування антикорупційної системи у державі є процесом дуже довготривалим і складним. Тому вищевказані заходи є лише початком великих змін. Задля прискорення та удосконалення процесу запобігання корупції пропонуються такі кроки:

- удосконалення діяльності НАЗК;
- модернізація фінмоніторингу;
- спрощення системи податкової звітності та сплати податків;
- реформування державних органів та органів місцевого самоврядування;
- забезпечення підготовки фахівців антикорупційних органів;
- підвищення престижності держслужбовців та підняття заробітної

плати;

- залучення суспільства до створення громадських організацій, які будуть протидіяти корупції.

Дослідивши проблематику внесення змін до Закону України «Про запобігання корупції», можна сказати, що зменшення передумов корупції, грамотна державна політика і збільшення ризику корупційних діянь є тими складовими, які дозволять прискорити темп повного подолання корупції. Саме такі методи та напрями протидії корупції використовувалися багатьма європейськими країнами, які досягли значних успіхів в боротьбі з таким негативним явищем, як корупція.

Бібліографічні посилання:

1. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовт. 2014 р. № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради*. 2014. № 49. Ст. 2056.
2. Ефективність запобігання та протидії корупції в Україні: проблеми та перспективи. URL: <http://www.vidkryti-ochi.org.ua/2015/02/blog-post.html>.
3. Невмержицький Є.В. Корупція в Україні: причини, наслідки, механізми протидії: монографія. К.: КНТ, 2008. 368 с.

ОБУШКО

Вікторія Вікторівна,

старший викладач кафедри
загальноправових дисциплін
юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Демократичні перетворення, що нині відбуваються в українській державі, супроводжуються складними процесами реформування політичних, економічних і правових відносин. Однією з найважливіших складових частин цього процесу є запобігання та протидія корупції. Так, сьогодні в Україні зафіксовано надзвичайно високий рівень корупції, визнаний не тільки вітчизняними і зарубіжними аналітиками, експертами, громадськими та міжнародними організаціями, але й навіть вітчизняними представниками вищих органів законодавчої та виконавчої влади.

Дослідженнями питань корупції займаються такі вчені, як Амінов Д. І., Бусол О. Ю., Васильєв С. В., Гладких В. І., Глушков В. О., Долгова А. І., Закалюк А. П., Захаров В. Л., Камлик М. І., Лунєєв В. В., Лашкет С., Маркєєв О. Д., Мельник М. І., Невмержицький Є. В., Новицький Г. В., Пантегова